

Arrest

nr. 248 451 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 26 juni 2018 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 16 december 2019 door de gemachtigde van de destijds bevoegde minister onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2018 werd ingediend door :

*[H.,M.] [N° R.N. ...] geboren te [...] op [...]
[H.,M.Z.] [N° R.N. ...] geboren te [...] op [...]*

+ kinderen:

*[H.,O.] [N° R.N. (...)] geboren te [...] (België) op [...]
[H.,L.] [N° R.N. (...)] geboren te [...] (België) op [...]*

Nationaliteit: Afghanistan

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Betrokkenen kwamen naar België om hun vrees voor vervolging in het land van herkomst kenbaar te maken en om internationale bescherming te vragen. Zij wisten daarbij dat hun verblijf in België daartoe beperkt was en dus precair en dat ze bij een negatieve beslissing het Belgische grondgebied dienden te verlaten. Het gezin diende 6 asielaanvragen in en de kinderen dienden recentelijk ook nog een asielaanvraag in. Alle procedures werden afgesloten met negatieve beslissingen.

Betrokkenen uiten de wens hun verblijf in België verder te zetten en stellen daarbij dat ze de procedure niet via de Belgische ambassade kunnen indienen.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De bewijslast van de buitengewone omstandigheden berust bij betrokkenen, niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkenen verklaarden sjjiitische Hazara's te zijn, een etnische en religieuze minderheid in Afghanistan. De Hazara worden in Afghanistan vervolgd door islamisten waaronder de Taliban en de Afghaanse tak van Daesh. Een terugkeer naar Afghanistan is volgens hun verklaringen omwille van de vervolging door islamisten niet risicovrij. In Afghanistan zouden zowel hun leven als hun vrijheid bedreigd worden. Er is bovendien ook geen ambassade in Afghanistan. Naar Pakistan reizen, waar zich de Belgische ambassade bevindt, is volgens hun verklaringen praktisch niet haalbaar. Een terugkeer zou dus buitengewoon nadelig en mogelijks zelfs dodelijk kunnen zijn. Betrokkenen hebben hun problematiek voorgelegd aan de Belgische asielinstanties. Na onderzoek concludeerden de Belgische asielinstanties dat hun asielrelaas alsook hun recente herkomst uit Afghanistan en hun verklaringen omtrent de Hazara-gemeenschap ongeloofwaardig waren. Betrokkenen gaven aan dat ze uit een bepaalde regio in Afghanistan afkomstig waren maar door hun gebrek aan kennis over de regio en het Afghaanse leven en het ingestudeerde karakter van wat ze wel konden vertellen, werden de asielprocedures steeds afgesloten met negatieve beslissingen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft dat aan het beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Betrokkenen vertelden niet de waarheid over de plaats van herkomst voor hun komst naar België. Het gezin gaf pas in 2017 toe dat ze tijdens de vorige asielaanvragen hadden gelogen over de herkomst en dat ze in werkelijkheid Afghanen zijn uit Iran. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen schrijft in de beslissing van 17.02.2012 dat betrokkenen daar mogelijks een reëel verblijfsalternatief hebben ontwikkeld en/ of ze zelfs de nationaliteit van het gastland hebben verworven. Dat vermoeden wordt nog versterkt doordat aan de echtheid van het enige identiteitsdocument dat tijdens de asielprocedure werd voorgelegd, de Taskara, ernstig werd getwijfeld. Mevrouw bleek een Taskara zelfs nauwelijks te kennen. Mevrouw kende de naam zelfs niet van dergelijk identiteitsdocument wat toch zeer merkwaardig is. Ook nu leggen betrokkenen geen identiteitsdocument voor. Betrokkenen trachten de Belgische overheid opnieuw te

misleiden door te stellen dat ze zich zouden moeten richten tot de Belgische ambassade in Pakistan. In werkelijkheid dienen ze zich, gezien het land van herkomst Iran blijkt te zijn, te richten tot de Belgische ambassade in Teheran om een visum aan te vragen voor een lang verblijf in België. Betrokkenen geven niet aan waarom het praktisch niet haalbaar zou zijn om zich tot de Belgische ambassade in Teheran te wenden. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat in geval ze niet over de Iraanse nationaliteit zouden beschikken, zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om opnieuw een verblijfstitel te verkrijgen die hen zou toelaten om terug op een legale wijze in Iran te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Indien betrokkenen werkelijk sjiiitische Hazara's zijn, waaraan de asielinstanties ernstig twijfelen gezien hun gebrekkige kennis over de Hazaragemeenschap, tonen zij ook niet aan dat zij in Iran vervolgd zouden worden omdat ze tot die gemeenschap zouden behoren. Betrokkenen zijn in staat te reizen naar andere landen, namelijk allebei van Afghanistan naar Iran en van Iran naar België. Waarom terugreizen naar Iran nu praktisch bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn, verduidelijken ze niet.

Verzoekers beroepen zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en verwijzen naar hun nieuwe privé-leven dat ze opbouwden in Westerlo. Betrokkenen benadrukken geen gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid te vormen. De ouders verblijven inmiddels meer dan 9 jaar op het Belgische grondgebied, deels legaal (bij het indienen en de duur van een asielprocedure), deels illegaal (nadat de asielprocedure telkens werd afgesloten met een negatieve beslissing). Betrokkenen volgden gedurende hun legale en illegale verblijf in België cursussen en leggen een reeks integratiestukken voor. Betrokkenen leggen ongeveer 25 attesten neer van gevolgde opleidingen en 40-tal positieve getuigenissen van inwoners van Westerlo - waaronder ook het OCMW en de Burgemeester - die stellen dat het gezin deel uitmaakt van de Westelse gemeenschap en die voor een verdergezet verblijf in België pleiten. Mijnheer en mevrouw hebben gewerkt en leggen arbeidscontracten voor. Mijnheer en mevrouw zijn actief in het verenigingsleven in Westerlo. Mijnheer werkte vrijwillig als persmedewerker bij KVC Westerlo. KVC Westerlo beschrijft in een brief het vrijwilligerswerk dat mijnheer verrichtte en de organisatie uit de hoop dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit element meeneemt in de beoordeling. Ze hebben in België een vriendenkring. Mijnheer ontving een diploma "super handige Harry" omdat hij meehielp met de bouw van een tuinhuis. De Burgemeester bevestigt dat mevrouw deelneemt aan de activiteiten van de mama-groep, dat ze deelneemt aan de activiteiten van het peuterspeelpunt, dat het kind [O.] kleuterdansles volgt, dat het gezin ondersteund wordt door een integratiebuddy, dat mijnheer - zoals eerder beschreven - vrijwilligerswerk verricht bij KVC Westerlo, dat mijnheer als seizoenarbeider voor de gemeente Westerlo werkte en dat een nieuwe tewerkstelling als seizoenarbeider tot de mogelijkheden behoort, dat mevrouw voltijds voor een poetsbedrijf werkt, dat ze een ruime vriendenkring in Westerlo hebben. Het OCMW getuigt dat het gezin deelneemt aan allerlei activiteiten, dat het gezin zich goed integreerde, dat de kinderen naar school gaan en dat ze de Nederlandse taal onder de knie hebben gekregen, dat de ouders op eigen houtje een job gevonden. Het OCMW pleit ervoor dit gezin te regulariseren (wat echter niet wil zeggen dat deze procedure niet zou opgestart kunnen worden via de Belgische ambassade). Ook de huisdokter getuigt dat het gezin zeer goed geïntegreerd is. Betrokkenen geven aan dat ze hun verblijf in België willen legaliseren op basis van deze duurzame sociale bindingen en omwille van humanitaire redenen. De advocaat stelt dat het in dit stadium van integratie onwenselijk is dat het gezin terug zou moeten keren naar Afghanistan (betrokkenen zijn echter afkomstig uit Iran). De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en ze vormen geen buitengewone omstandigheid waardoor ze zich niet meer zouden kunnen verplaatsen naar het land van herkomst, in hun geval Iran, om zich daar te wenden tot de Belgische ambassade. Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Deze tewerkstelling had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Nu de asielprocedures werden afgesloten, vervalt de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De elementen van integratie dienen zij voor te leggen voor de Belgische ambassade.

De advocaat schrijft dat de kinderen, allebei geboren in België, naar school gaan en hun schoolgang voor onbepaalde tijd zouden moeten onderbreken en waarschijnlijk een schooljaar verliezen indien de ouders dienen terug te keren naar het herkomstland samen met hun kinderen. Volgens de informatie in het dossier is één kind pas schoolgaand. Het dossier bevat een foto waarop één van de kinderen te zien is samen met andere medeleerlingen. Het feit dat één van hun kinderen naar de kleuterschool gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat

een scholing niet in Iran kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun beide kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Iran te vinden is. Betrokkenen tonen op geen enkele manier in concreto aan dat hun 2 dochters in Iran geen toegang zouden hebben tot fundamentele basisrechten zoals onderwijs. De ouders tonen niet aan dat hun kinderen hun schoolgang niet zouden kunnen opstarten of verderzetten in Iran. De kinderen hebben momenteel een zeer jonge leeftijd en daardoor weinig bindingen met de Belgische samenleving. Voor hun ontwikkeling zijn ze nu in hoge mate afhankelijk van de zorg van hun ouders. Er is, gezien hun zeer jonge leeftijd, nog geen intense hechting aan de culturele groep waarin ze momenteel verkeren. De ouders hebben steeds geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding van de kinderen in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Iran niet zouden kunnen aansluiten op een nieuwe school. Hoewel de kinderen niet in Iran (noch in Afghanistan) zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Iran. Als Afghanen uit Iran kan er van uitgegaan worden dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur hebben bijgebracht.

Mijnheer zou medicatie nemen. Een inwoner van Westerlo getuigt dat mijnheer ooit een zelfmoordpoging zou ondernomen hebben na een negatieve beslissing van een Belgische overheidsinstantie. De huisdokter schrijft in een brief dat mijnheer lijdt aan een depressie, een spanningssyndroom, aan chronische hoofdpijn, rugklachten en slecht slapen, zonder vermelding dat betrokkene bijvoorbeeld niet kan reizen, noch dat verder medische en sociale behandeling in Iran onmogelijk zouden zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken kan begrip opbrengen voor het feit dat een situatie van onzekerheid en een hoog niveau van stress stemmingsstoornissen en teleurstelling veroorzaakt en dat dit het leven van die persoon belast. Het verlaten van het land van herkomst, het vertrouwde netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen in Iran achter zich laten en een nieuwe onzekere toekomst in Europa tegemoet treden, de verantwoordelijkheid en zorg voor de kinderen en hun toekomst, maar ook de mislukte pogingen met ongeloofwaardige en bedriegelijke asielverklaringen om in België te kunnen verblijven,... Uit deze informatie valt echter niet af te leiden dat het gezin niet tijdelijk met de hulp van Belgische organisaties zou kunnen terugkeren naar Iran om vervolgens terug te keren naar België. Het ontbreekt aan informatie dat mijnheer zodanig lichamelijk en psychisch lijdt dat hij niet meer in staat is om zijn kinderen te beschermen. Gezien hun verblijf in Iran lijkt het erg onwaarschijnlijk dat mijnheer en mevrouw geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Iran. Hun integratie en opgebouwde banden in België kunnen geenszins vergeleken worden met hun leven, netwerk en relaties in Iran. Het gezin kan bijstand vragen bij terugkeer naar het land van herkomst. Het gezin dient wel zelf het initiatief daartoe te nemen. Sommige sociale diensten, deelwerkingen van Centra Algemeen Welzijnswerk (CAW's) en andere vluchtelingenorganisaties begeleiden mensen die vrijwillig willen terugkeren. Ze zijn partner van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en vormen het REAB-netwerk. REAB is een programma van de IOM en staat voor 'Return of Asylum Seekers ex-Belgium'. Deze sociale diensten geven informatie over de mogelijkheden van terugkeer en re-integratie, stellen een aanvraag op voor ondersteuning en verzamelen de benodigde documenten, bezorgen het dossier aan IOM of Caritas International Belgium. IOM onderzoekt de aanvraag om bijstand bij vrijwillige terugkeer en biedt financiële, administratieve en/of materiële ondersteuning bij de terugkeer en bij de re-integratie na terugkeer. Caritas International Belgium biedt materiële ondersteuning bij de re-integratie na terugkeer. Alle vreemdelingen die vrijwillig willen terugkeren, komen in aanmerking voor een reisticket. Vreemdelingen die op basis van hun nationaliteit onderworpen zijn aan de visumplicht kunnen aanspraak maken op een terugkeerpremie. Het re-integratieprogramma is een materiële ondersteuning die terugkeerders helpt om de draad weer op te pikken in het herkomstland. De materiële ondersteuning omvat verschillende niveau's. De basisondersteuning komt overeen met materiële hulp voor een bedrag van 700 euro. Daarbovenop kan aanvullende ondersteuning worden toegevoegd voor een bedrag tot 1.500 euro. De aanvullende ondersteuning is toegankelijk voor asielzoekers gedurende hun procedure of gedurende de termijn van dertig dagen die volgt op het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovenop de twee voorgaande niveau's van ondersteuning kan bijkomend ondersteuning voor een bedrag van 500 tot 1.500 euro worden geboden op basis van sociale situatie en kwetsbaarheid. Voor deze bijkomende ondersteuning komen onder andere zwangere vrouwen, personen met gezondheidsproblemen, slachtoffers van mensenhandel en families met kinderen in aanmerking. Voor mensen met een complexe medische problematiek, voor wie het algemeen programma van vrijwillige terugkeer niet volstaat voor een duurzame re-integratie in het land van herkomst, is medische ondersteuning op maat mogelijk. Het project AMAAR (Adapted Medical Assistance After Return) biedt extra ondersteuning op maat en wordt berekend op basis van de reële medische noden van de migrant in het land van herkomst. Er staat geen maximumbedrag op deze ondersteuning aangezien deze

afhangt van de reële noden van de terugkeerder ter plaatse, een kostenraming wordt opgemaakt door de arts van Fedasil. Deze ondersteuning wordt voorzien voor een periode van 6 maand.

Concluderend stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit gezin in staat is om zich naar Iran te verplaatsen om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Zij kunnen daarbij nog steeds de hulp inroepen van hun Belgische adocaat."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

"Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verder verwijst naar het volgende:

Dat het CGVS de recente herkomst uit Afghanistan in twijfel getrokken heeft

Dat verzoekers over een vestigingsalternatief in Iran zou beschikken

Dat ze de nationaliteit van Iran zou verworpen hebben.

Dat het land van herkomst van verzoeker Iran zou zijn!!!!!!!!!!!!!!

Dat ze de DVZ wouden misleiden door te vertellen dat naar de ambassade van België in Pakistan moeten gaan terwijl ze dit in Iran kunnen doen!!!!!!!!!!!!!!

Verzoeker is helemaal niet eens met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers menen dat verweerder de beslissing van het CGVS en de arresten van uw Raad niet goed gelezen heeft.

Verweerder stelt langs ene kant dat verzoeker over de Iraanse nationaliteit beschikt en langs andere kant stelt ze dat in geval ze niet over de Iraanse nationaliteit beschikken moeten ze aantonen dat ze niet in staat zijn om terug naar Iran te gaan en daar opnieuw in het bezit gesteld te worden van een verblijfsvergunning.

Uit motivering blijkt dat de beslissing genomen is door iemand die geen kas gegeten heeft van de vreemdelingenrecht.

Het is niet aan verzoeker om aan te tonen dat ze niet over de Iraanse nationaliteit beschikken. Het is aan de asielinstantie om aan te tonen dat verzoekers geen Afghanen zijn en dat ze over de Iraanse nationaliteiten beschikken.

Verweerder verwijst naar de beslissing van het CGVS van 17.02.2012 om haar foutieve beslissing te motiveren.

Verweerder stelt zelf dat verzoeker in 2017 de waarheid verteld hebben over hun verblijf in Iran maar ze heeft nagelaten om de beslissingen van het CGVS na 2017 in de bestreden beslissing te betrekken.

Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers menen dat verweerder nagelaten heeft om rekening te houden met de laatste beslissingen van het CGVS en de arresten van uw Raad.

Verzoekers wensen de aandacht van uw Raad te vestigen aan de beslissingen van het CGVS over hun asielaanvraag waarin op het einde het volgende gesteld wordt:

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met de volledige administratieve dossier, geen elementen bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non - refoulementbeginsel zou schenden.

Verzoekers menen dat het CGVS in geval van twijfel over de Afghaanse nationaliteit van verzoekers zal gezegd hebben dat ze niet naar Afghanistan mogen uitgewezen worden gezien er twijfel bestaat over hun Afghaanse nationaliteiten.

Verzoekers menen dat het CGVS nergens expliciet gezegd heeft dat verzoekers over de Iraanse nationaliteiten beschikken.

Verzoekers menen dat ze Iran op illegale wijze verlaten hebben. Dit is een strafbare feit en mocht ze terugkeren naar Iran zouden ze vervolgd worden voor dit feit.

Verweerster heeft zich gewoon schuldig gemaakt aan een selectieve en verkeerde lezing van de beslissingen van het CCVS.

Het CGVS heeft gezegd dat verzoeker geen zicht wouden bieden aan hun verblijfplaatsen. Verweerster heeft zelfs bij de beoordeling van de sub bescherming op basis van artikel 15 c van de kwalificatierichtlijn verwezen naar de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Het CGVS heeft nergens gesteld dat in Iran geen sprake is van willekeurig geweld. Het CGVS heeft nergens gezegd dat verzoekers over de Iraanse nationaliteit beschikken.

Het CGVS heeft meerdere keren een terugkeer naar Afghanistan in de mond genomen.

Een terugkeer naar Iran is nooit ter sprake gekomen omdat verzoekers Afghanen zijn en nooit de Iraanse nationaliteit hebben gehad. (zie beslissing 6.11.201 9 van het CCVS)

Verweerster stelt dat verzoeker niet aangetoond hebben waarom ze de aanvraag niet in gediend hebben in de ambassade van België in Iran.

Verzoeker menen dat ze hoeven dit niet in hun aanvraag tot regularisatie te vermelden omdat ze over de Afghaanse nationaliteit beschikken.

Indien verweerster de Afghaanse nationaliteit van verzoeker op eigen initiatief en achter de rug van het CCVS in twijfel trekt, moet ze dan ook zelf aantonen dat verzoeker naar een verblijf van 10 jaar in Europa vandaag de dag in staat is met de kinderen die in Europe geboren zijn, terug te keren naar Iran ten einde een aanvraag 9bis in te dienen.

Begrijpen kan wie kan begrijpen.

Verzoekers menen dat beslisser in dit dossier geen kas gegeten heeft van vreemdelingenrecht en het asielsysteem in België.

Verzoekers menen dat verweerster naast dit element nagelaten heeft om rekening te houden met de brieven en documenten die ze voorgelegd hebben.

Brief van OCMW

Brief van de burgemeester

Verweerster stelt op meerdere plaatsen dat verzoekers afkomstig zijn uit Iran (betrokkenen zijn echter afkomstig uit Iran).

Een foutieve vaststelling zonder enige aanwijzing of document en dit zichzelf ipv het CGVS te stellen.

De foutieve 'vaststelling' van verweerster over de nationaliteiten van verzoekers heeft ervoor gezorgd dat verweerster geen correcte analyse gemaakt heeft of er sprake is van de buiten gewone omstandigheden of niet.

Verweerster stelt dat de kinderen kunnen in Iran naar school gaan. Verzoekers menen dat ze Afghanen zijn en ze niet beschikken over de Iraanse nationaliteit.

Verzoekers kinderen zijn niet in staat in Dari of Farsi te lezen of te schrijven. De kinderen praten met elkaar Nederlands en ze begrijpen niet veel Dari.

Verweerster blaas warm en koud door te stellen dat als Afghanen uit Iran de ouders hun kinderen op zekere hoogte de taal en cultuur hebben bijgebracht.

Verzoekers menen dat verweerster op basis van vermoedens foutief redeneert.

Verzoekers zijn niet akkoord met de beslissing van verweerder en ze menen dat hun aanvraag ontvankelijk dient beschouwd te worden.

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Men kan deze aanvraag in België indienen indien er sprake is van buitengewone omstandigheden (R.v. St., nr. 56146; R.v.St nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962? 11 juli 1996, T.Vreemd. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Het feit dat in Afghanistan geen ambassade van België bestaat en verzoeker naar Pakistan, een land waar de Afghanen op dit moment hard aangepakt worden door de autoriteiten, moet gaan is een buitengewone inspanning, wetend dat hij ziek en arm is. Wetend dat de weg naar Pakistan zeer gevaarlijk is omwille van Taliban.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers meen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren.

Verzoeker is van oordeel dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing afleiden waarom hun langdurig verblijf, hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Van verweerder mag in redelijkheid verwacht worden dat hij minstens motiveert waarom de integratie en langdurig verblijf van verzoekers, geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door zo te handelen kan verweerder alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Men dient rekening te houden met het geheel van elementen die aangehaald zijn door de verzoekers.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“De verweerd en de partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsvergunning...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering.”

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Verweerder moet motiveren waarom integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwd integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?

Dit is een schending van de wet van 29.07.1991 van de formele motiveringsplicht.

Zoals uit het bovenvermelde blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekers.

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoekers meer dan 9 jaar niet meer in het land van herkomst wonen en dat de kinderen in België geboren zijn.

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet na 9 jaar verblijf in België en enkele jaren in Iran kunne terugkeren naar hun land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar het land van herkomst en het is niet redelijk dat verweerder verwacht van verzoekers om hun leven en psychische integriteit in gevaar te brengen door terug te keren naar Afghanistan.

Of volgens verweerder naar Iran, een land dat ze op illegale wijze verlaten hebben. Een straffbare handeling.

Verzoekers bevinden zich in buiten gewone omstandigheden daar een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verweerder schendt het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel door geen rekening te willen houden met deze elementen.

A.M.M.M. Bros omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten - en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase fen de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. (Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijke bestuur", Die Keu re, 2006, p. 102).

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen.

Verweerder schendt eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat idere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Dit wil zeggen dat de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Bijgevolg:

Verzoekers zijn van mening dat ze voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat ze van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Verzoekers zijn van mening dat ze volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis indienden.

Als verweerder aan de lokale verankering van verzoekers twijfelde dan dienden ze te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin verweerder niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (artikel 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie - aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisatie kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie - aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Verzoekers menen dat in dit dossier de staatssecretaris of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor, nl. het feit dat verzoeker zijn aanvraag in Iran zou hebben kunnen indienen.

Een foutieve vaststelling.

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen EN met de vaststellingen van het CGVS in de asiendossiers van verzoekers na 2017.

Uit wat voorafging blijkt dus dat dit dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen.

Verzoekers menen dat indien hij gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat ze zeer goed Nederlands spreken, zeer goed onze gewoontes kennen en zich hebben volledig aangepast in onze samenleving.

De kinderen begrijpen amper hun eigen moedertaal.

Verzoekers zijn terecht van oordeel dat ze aan de voorwaarden voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ze menen eveneens dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Verweerder stelt dat verzoeker medische ondersteuning kan krijgen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart verweerder de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van state, zou de minister, in zijn discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het is voor verzoekers niet duidelijk waarom verweerder hier geen rekening mee houdt in hun beslissing. Indien verweerder van mening is dat deze criteria niet van toepassing is op verzoekers, dient ze op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien hij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikt om deze toe te passen.

Zo schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel daar hij tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

Verweerder dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder verzoekers langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd en de vervreemding van verzoekers van het land van herkomst.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motieven aan op grond waarvan ze zijn genomen.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, en naar de feitelijke rechtsgrond ervan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betwist dat de motieven afdoende zijn.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Verweerder beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing van 16.12.2019 valt onder meer het volgende te lezen:

[...]

Met haar kritiek toont verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier zouden tot stand zijn gekomen.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de verwerende partij op dat dit beginsel uw Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het redelijkheidsbeginsel staat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in het geheel de motieven van de bestreden beslissingen niet betwist, die eveneens steun vinden in het administratief dossier. Bijgevolg kan de Uw Raad de beslissing niet onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel vinden. De gemachtigde is bij zijn beoordeling uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de

machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen niet aannemelijk."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dedan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de bevoegde minister of zijn gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing oordeelt het bestuur dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers bekritiseren in eerste instantie de motivering in de bestreden beslissing dat in werkelijkheid hun land van herkomst Iran blijkt te zijn en ze zich bijgevolg dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Teheran voor het vragen van een visum voor een lang verblijf in België. Om deze reden aanvaardt verweerder de door verzoekers in hun aanvraag aangehaalde risico's met betrekking tot Afghanistan niet, evenmin als het door hen ingeroepen element dat het niet mogelijk zou zijn om vanuit Afghanistan te reizen naar de voor dit land bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Pakistan.

Voor zijn standpunt steunt verweerder zich op de vaststellingen die de Belgische asielinstanties hebben gedaan bij de beoordeling van de door verzoekers ingediende verzoeken tot het verkrijgen van internationale bescherming. Zo wijst hij erop dat deze instanties reeds hebben vastgesteld dat verzoekers hun asielrelaas en hun recente herkomst uit Afghanistan niet aannemelijk hebben kunnen maken en zij uiteindelijk in 2017 ook hebben erkend dat ze in werkelijkheid Afghanen uit Iran zijn. Verweerder wijst op het gestelde door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in zijn beslissing van 17 februari 2012 dat verzoekers in Iran mogelijk een reëel verblijfsalternatief hebben ontwikkeld en/of dat ze zelfs de nationaliteit van het gastland hebben verworven. Hij stelt dat dit vermoeden wordt versterkt doordat aan de echtheid van het enige identiteitsdocument dat tijdens de asielprocedure werd voorgelegd, ernstig werd getwijfeld. Hij is van mening dat verzoekers andermaal trachten de Belgische overheid te misleiden door te stellen dat ze zich zouden moeten wenden tot de Belgische ambassade in Pakistan.

Ook de overige door verzoekers in hun aanvraag ingeroepen elementen, in het bijzonder deze inzake de scholing en het hoger belang van hun minderjarige kinderen, worden in de bestreden beslissing vervolgens onderzocht in het licht van de vraag of deze verzoekers al dan niet verhinderen hun aanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in Teheran, Iran. Zo oordeelt verweerder onder meer dat verzoekers niet aantonen *“dat hun kinderen hun schoolgang niet zouden kunnen opstarten of verderzetten in Iran”* en evenmin *“dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Iran niet zouden kunnen aansluiten op een nieuwe school”*. In dit verband stelt hij dat de kinderen kunnen worden geacht *“via hun ouders een band [te hebben] met Iran”* en dat *“[a]ls Afghanen uit Iran [er kan] van uitgegaan worden dat betrokkenen hun kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur [van Iran] hebben bijgebracht”*. Verder wordt nog geoordeeld dat *“[g]ezien hun verblijf in Iran [...] het erg onwaarschijnlijk [lijkt] dat mijnheer en mevrouw geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in Iran. Hun integratie en opgebouwde banden in België kunnen geenszins*

vergeleken worden met hun leven, netwerk en relaties in Iran.” Verweerder besluit “dat dit gezin in staat is om zich naar Iran te verplaatsen om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”.

Verzoekers betwisten dat de voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland bevoegde Belgische vertegenwoordiging deze in Teheran, Iran is. Zij volharden in hun standpunt dat dit de voor Afghanistan bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Pakistan is. Zij betogen dat verweerder in de bestreden beslissing een selectieve en incorrecte lezing heeft gemaakt van de beslissingen genomen in het kader van hun procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming. In het bijzonder zijn zij van mening dat de in het kader van deze procedures genomen beslissingen na 2017 ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Zij stellen dat hieruit blijkt dat er geen twijfel bestond over hun Afghaanse nationaliteit en nergens werd gesteld dat zij de Iraanse nationaliteit hebben. Zij stellen nog dat in het kader van deze procedures nooit sprake was van een terugkeer naar Iran, maar wel van een terugkeer naar Afghanistan. Zij benadrukken dat ze niet naar Iran kunnen terugkeren en ten onrechte wordt uitgegaan van hun afkomst uit dit land.

Gelet op de voorliggende discussie is het van belang een goed begrip te hebben van de in het kader van verzoekers' procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming gedane vaststellingen omtrent hun herkomst.

In zijn arrest van 20 juli 2018 met nr. 207 051 oordeelde de Raad als volgt in het kader van verzoekers' vierde verzoek om internationale bescherming:

“Nu uit de voorgelegde documenten niets kan worden afgeleid met betrekking tot de regio van herkomst van de verzoekende partijen of de plaats waar zij in de jaren voorafgaand aan hun komst naar België hebben verbleven, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken geloof te hechten aan hun herkomst uit Behsud en verblijf in Iran gedurende de laatste jaren voor hun komst naar België. Bijgevolg moet worden nagegaan of de in het kader van huidig verzoek afgelegde verklaringen met betrekking tot de herkomst en verblijfsituatie van de verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat daaraan geloof zou kunnen worden gehecht.

De Raad betwist niet dat verzoeker enige tijd in Iran zou hebben verbleven. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij na zijn verblijf in Pakistan naar Iran is teruggekeerd en daar tot aan zijn komst naar België heeft gewoond. Verzoeker verklaart dat hij op gegeven moment naar Pakistan ging, samen met zijn vrouw, zijn moeder, zijn oudste broer en diens gezin, omdat de verblijfskaarten waarover zij beschikten werden vernietigd door de Iraanse autoriteiten. Echter, omdat verzoeker in Pakistan geen werk vond zou hij reeds na drie maanden zijn teruggekeerd naar Iran. Volgens verzoeker zou hij bij terugkeer van de Iraanse autoriteiten meteen een tijdelijke verblijfskaart hebben gekregen. Verzoeker verklaarde tevens dat hij na zijn terugkeer uit Pakistan in het Iraanse Qashan ging wonen, waar zijn twee zussen en jongere broer woonden. Het mag verbazen dat de verblijfskaarten van deze familieleden van verzoeker klaarblijkelijk niet werden geannuleerd en zij Iran in tegenstelling tot verzoeker niet dienden te verlaten.

Het is verder opmerkelijk dat verzoekers broer met zijn gezin vanuit Pakistan naar Afghanistan zou zijn gegaan, maar verzoeker niet (stuk 6, gehoorverslag verzoeker, p. 7-10). In het licht van het geheel van deze verklaringen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij Iran diende te verlaten omwille van de beëindiging van zijn verblijfsrecht en zich er drie maanden later opnieuw probleemloos vestigde. Derhalve heeft de Raad geen zicht op de plaats(en) waar verzoeker de laatste jaren voor zijn komst naar België heeft verbleven en kan niet worden aangenomen dat hij gedurende vier jaar met verzoekster in Iran heeft gewoond.

Aangezien de Raad niet kan aannemen dat de verzoekende partijen gedurende jaren voor hun komst naar België in Iran hebben gewoond, dient hij voor de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de oorspronkelijke herkomstregio van de verzoekende partijen in aanmerking te nemen. Er dient te worden vastgesteld dat zowel de verwerende partij als de Raad reeds naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming tot de conclusie kwamen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde herkomst uit het district Behsud van de provincie Wardak. [...]

Aangezien verzoekster in het kader van huidig verzoek verklaart geboren te zijn in Behsud en er tot vier jaar voor haar komst naar België in 2010 te hebben gewoond, kan van haar redelijkerwijze worden

verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk van deze regio in Afghanistan afkomstig is en er jaren verbleven heeft. Ook al wordt van verzoekster niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat zij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van huidig verzoek opnieuw werd gehoord door de verwerende partij en dat tijdens dit gehoor andermaal werd gepeild naar verzoeksters kennis betreffende haar beweerd regio van herkomst. Deze kennis blijkt opnieuw ondermaats te zijn en bevestigt de naar aanleiding van vorige verzoeken bereikte conclusie dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het district Behsud gelegen in de provincie Maidan Wardak. [...]

[...]

De Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partijen staat in dezen niet ter discussie. Zij maken echter hun voorgehouden herkomst uit het district Behsud gelegen in de provincie Maidan Wardak niet aannemelijk, noch dat zij afkomstig zijn uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partijen om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partijen voor hun komst naar België of over de vraag of de verzoekende partijen afkomstig zijn uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partijen zelf menen dat er in hun werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.” (eigen onderlijning)

In zijn beslissing van 18 december 2017 naar aanleiding van verzoeksters vierde verzoek om internationale bescherming uitte de commissaris-generaal ook reeds zijn vermoeden dat verzoekster in werkelijkheid veeleer een band met de stad Kabul heeft nu “twee van uw broers op facebook aangeven van Kabul afkomstig te zijn er te hebben gestudeerd, alsook talloze personen uit hun vriendenlijsten verklaren afkomstig te zijn uit Kabul”. Al komt het natuurlijk aan verzoekers zelf toe om in dit verband de nodige duidelijkheid te brengen, waartoe zij tot op heden in gebreke zijn gebleven.

Nadat verzoekers elk afstand deden van hun vijfde verzoek om internationale bescherming werd vervolgens in het kader van hun zesde verzoek om internationale bescherming door zowel de commissaris-generaal als de Raad geoordeeld dat zij geen nieuwe elementen naar voor brachten die alsnog duidelijkheid konden brengen inzake hun verblijfplaats(en) voor de komst naar België en/of die afbreuk konden doen aan de eerder gedane vaststellingen en de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor een internationale beschermingsstatus.

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, moeten verzoekers worden bijgetreden in hun standpunt dat verweerder geen correcte lezing heeft gemaakt van de beslissingen zoals genomen in het kader van verzoekers' procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verweerder neemt zo als uitgangspunt dat in het kader van deze procedures is komen vast te staan dat verzoekers in werkelijkheid Afghanen zijn die, voorafgaand aan de komst naar België, afkomstig waren uit Iran waardoor het aannemelijk is dat zij in dit laatste land een reëel verblijfsalternatief hebben of er zelfs de nationaliteit hebben verworven. Bijgevolg is verweerder van mening dat verzoekers naar Iran kunnen terugkeren om hun verblijfsaanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in Teheran, minstens zij het tegendeel niet aantonen. Evenwel werd in het kader van de procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming net geoordeeld dat verzoeker zelf weliswaar enige tijd in Iran heeft verbleven, maar hij niet aannemelijk kon maken dat hij na zijn verblijf in Pakistan in 1996-1997 dan is teruggekeerd naar Iran en daar tot zijn komst naar België heeft gewoond. Het werd niet bewezen geacht dat verzoekers na hun huwelijk in Afghanistan samen gedurende enkele jaren in Iran hebben gewoond, voorafgaand aan de

komst naar België. Er werd integendeel eerder vanuit gegaan dat verzoekers in de jaren voor de komst naar België woonachtig waren in Afghanistan, maar zij hun werkelijke regio van herkomst in dit land achterhouden. Gelet op deze beoordeling in het kader van verzoekers' procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming moet worden vastgesteld dat verweerder op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze tot zijn vaststelling is gekomen dat de voor verzoekers bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland waar zij de aanvraag moeten indienen Teheran, Iran, is en niet de voor Afghanistan bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Pakistan.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.5. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van het middel.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS